

BIJLAGE 3: Meer over Willy Van Der Meeren

Bron: Tervuren Group (2011)

Bron: Tervuren Group (2011)

De socialist Van Der Meeren pleitte voor centrale, constant toegankelijke gangen (dus geen centraal bellencomplex maar elke voordeur zijn eigen deurbel), met kleureffecten om anonimisering. Willy Van Der Meeren liet in enkele van zijn creaties ook de nodige ruimte voor persoonlijke inbreng van kunstenaars. Dat is bijvoorbeeld het geval in Ieder Zijn Huis (muurschilderingen) door Jo Delahaut en Tuerlinckx, sculptuur van Rik Poot). Hij ontwierp ook een reeks opmerkelijke privéwoningen, altijd uitgaande van een specifiek probleem en rekening houdend met de landschapscontext en de complexiteit ervan. De vastberaden combinatie van functionaliteit, identiteit

en materiaalgebruik resulteerde in een aantal bijzondere ontwerpen.

Zoals bijvoorbeeld de promenade van het huis: "Leerschool" in Long Village (1961)

Bron: Boek "Vlees en beton" Mil De Kooning (1993)

Het schild van het "Huis Roelants" in Sint-Martens-Lennik (1962):

Bron: Boek "Vlees en beton" Mil De Kooning (1993)

Woning Valckenaers (Keerbergen) (1964):

Bron: Boek "Vlees en beton" Mil De Kooning (1993)

Woning B. Verhaegen (Provence, Frankrijk):

Bron: Boek "Vlees en beton" Mil De Kooning (1993)

In 1964 richtte hij de Studio A.L.F.H.A. op die tijdelijk was gehuisvest in de beroemde studiotent in Sterrebeek.

Het interdisciplinaire ontwerpteam ontwikkelde een nieuwe ontwerpmethodologie gebaseerd op de actieve participatie van de opdrachtgever en performers. Een catalogus van gemoduleerde elementen geïnspireerd door SAR systeem of John Habraken (1928, hoogleraar aan de Technische Universiteit Eindhoven). In tegenstelling tot het CECA-huis dat niet langer met Global-units werkte, maar met gestandaardiseerde componenten.

Het HKB-gebouw (1967-68) in Antwerpen maar ook een reeks privéwoningen werden ontworpen volgens de EG-methode.

Naast zijn privépraktijk werd, WILLY VAN DER MEEREN steeds meer actief in het onderwijs in 1957 gaf hij les aan het St Lukas Instituut in Schaerbeek. In de periode van 1965 tot 1967 doceerde hij aan het Nationaal Hoger Instituut voor architectuur en stedenbouw te Antwerpen en van 1968-70 aan het Institut de la Cambre.

Vanaf 1968 werkte hij als professor aan de school voor architectuur van Tilburg, en ook aan de Vrije Universiteit van Brussel waar hij 350 woningen in Etterbeek ontwierp (1971) In al zijn ontwerpen bleef hij ook trouw aan zijn stedelijke

Projecten: “Gericht op massa huisvesting “. Het woon- en winkelcomplex in Marke (1967) is daar een voorbeeld van. Maar ook bleef hij uitdagende plannen voorstellen voor de Royal Yacht en het Arsenal in Brussel (1988).

Met deze twee projecten benaderde hij de “*mobiele stedenbouw*” van Yona Freeman (1923) die net als Willy Van Der Meeren bezig was met het lot van het individu in de massa huisvesting.

Figure 1.2.2 - 2: Social housing for retired people, Evere, Brussel

Figure 1.2.2 - 3 Social housing for retired people, Evere, Brussel

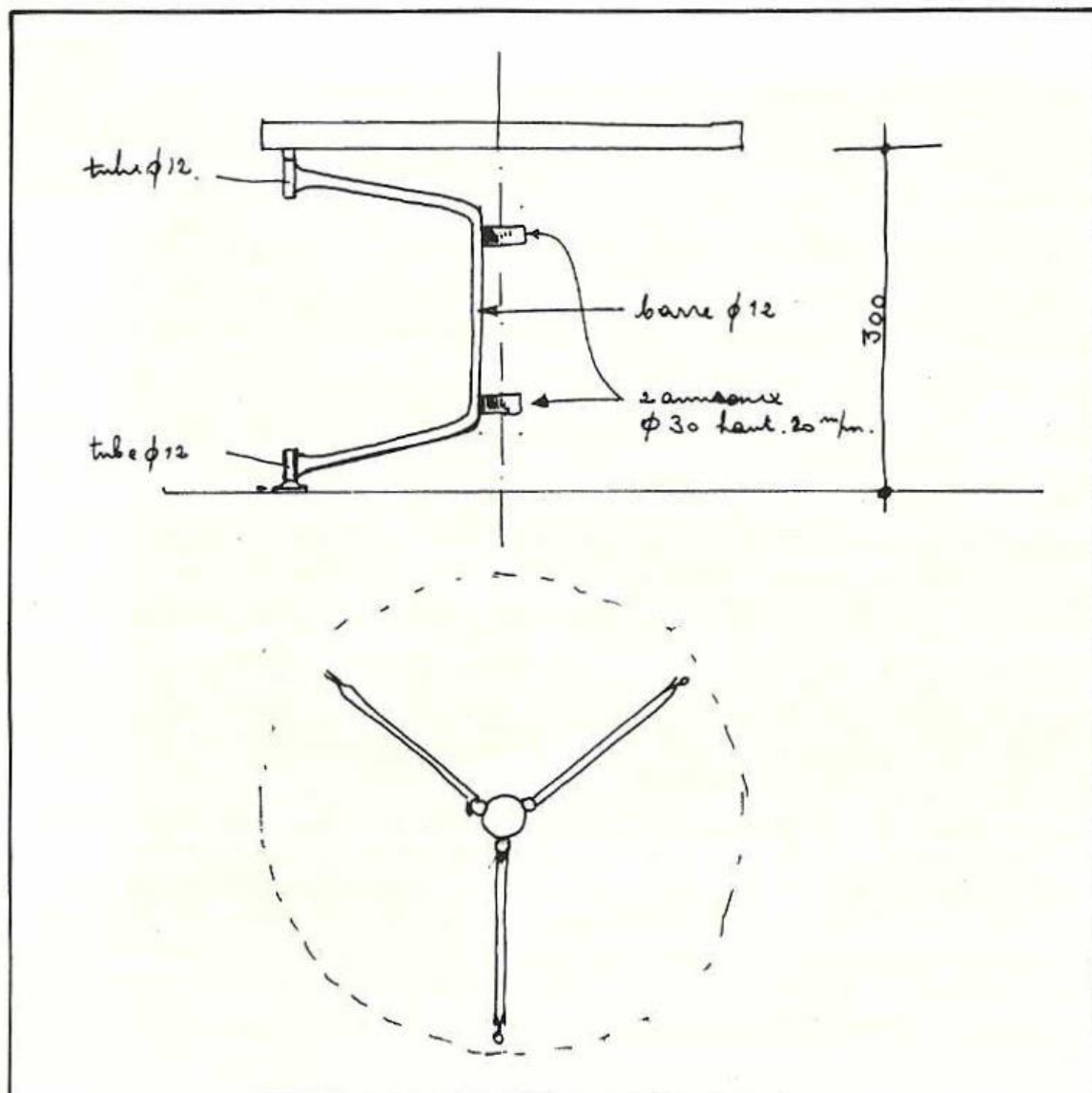
Bron: Tervuren Group (2011)

Midden jaren vijftig was er behoefte aan nog enkele 100.000 nieuwe woningen wat niet veel verschilde van de situatie net na de oorlog. Leon Palm, architect werd een vurig pleitbezorger van een rationele benadering van het Huisvesting-probleem. In 1954 hield hij een lezing getiteld extravagantie in de bouw van goedkope woningen.

Hij werd uitgedaagd. Hij benaderde Willy Van Der Meeren en een maand later presenteerden ze, het prototype van een geprefabriceerd huis dat met succes werd tentoongesteld op de 6e internationale handelsbeurs in Luik.

De Europese kolen- en staalgemeenschap, (C.E.C.A.) vroeg hen om een prototype te bouwen. Een paar maanden later op de opening van de internationale tentoonstelling van technologie en industrie in Charleroi schreven duizenden kandidaten zich in om een CECA-huis te bemachtigen. Het succes was voornamelijk te danken aan de lage kosten 148.000 (Francs - louter 3,760 Euros) wat ongeveer de helft was van de traditionele huiskosten.

“Ik ben geen kunstenaar of ontwerper, ik ben een bouwer” beweerde Willy Van Der Meeren.

Bron: Terrace table, 'Atomium Furniture Design" Mil De Kooning 2007

De meubels: *“Wat betreft vorm en esthetiek heb ik de elementen van de basis van de “MODULAR” gestandaardiseerd om ervoor te zorgen dat ze goed geproportioneerd zijn wanneer ze worden gecombineerd, ook al zal de koper geen architect en interieurontwerper zijn plus het feit dat de afmetingen van de “MODULAR” gebaseerd zijn op het menselijk lichaam. Meubels zijn immers gemaakt voor mensen”*

De “MODULAR” is een antropometrische schaal van proporties ontworpen door de in Zwitserland geboren Franse architect Le Corbusier (1887-1965). Het werd ontwikkeld als een visuele brug tussen twee onverenigbare schalen, het imperiale en het metrische systeem. Het is gebaseerd op de lengte van een man met opgeheven arm. Het werd gebruikt als een systeem om een aantal gebouwen van Le Corbusier in kaart te brengen en werd later gecodificeerd in twee boeken.

Traditioneel worden kunstwerken door hun makers opzettelijk begiftigd met eigenschappen, vaak zintuiglijke, met een aanzienlijke mate van esthetische interesse, die gewoonlijk die van de meeste alledaagse voorwerpen overtreffen; de hoge waarde die wordt gehecht aan het maken en consumeren van kunst – lijkt daarvoor essentieel te zijn. Kunstwerken kunnen een aanzienlijke morele, politieke en esthetische kracht hebben; de kunsten veranderen altijd, net als de rest van de cultuur: naarmate kunstenaars creatief experimenteren, ontwikkelen zich nieuwe genres, kunstvormen en stijlen; normen van smaak en gevoeligheden evolueren; begrip van esthetische eigenschappen, esthetische ervaring en de aard van kunst evolueren. (Stanford Encyclopedia of Philosophy)

Als we onszelf toestaan te kijken naar de Stanford definitie van wat kunst is, zou je kunnen stellen dat Willy Van Der Meeren het niet zag zoals wij het zien. Al meer dan 60 jaar, zijn niet alleen zijn architecturale opvattingen, maar ook zijn ontwerp-ideeën blijvend en behagen, de ene generatie na de andere.

Volgens de definitie van de Stanford Encyclopedia kunnen we het belang van de ontwerpen van WILLY VAN DE MEEREN linken aan de zes hieronder gegeven punten:

- 1) Creaties met een aanzienlijke mate van esthetiek belang.
- 2) Creaties die die van de meeste alledaagse voorwerpen overtreffen.
- 3) De hoge waarde die wordt gehecht aan het maken en consumeren van kunst.
- 4) Kunstwerken kunnen een aanzienlijke morele, politieke en esthetische kracht hebben.
- 5) De kunsten veranderen altijd, net als de rest van de cultuur.
- 6) Terwijl kunstenaars creatief experimenteren, ontwikkelen zich nieuwe genres, kunstvormen en stijlen.

Bron: Magazine rack, 'Atomium Furniture Design" Mil De Kooning 2007

Hij had zichzelf een 'bouwer' kunnen noemen, omdat hij betoogde dat zijn stijl praktisch, en betaalbaar moest zijn voor alle mensen. Dat gezegd hebbende,

aangezien hij zeker niet ongelijk had, als we de definitie van wat kunst is doornemen, en we elke lijn kunnen matchen met Willy Van Der Meeren, is de belangrijkste reden en doelstelling als het gaat om elk meubelstuk dat hij heeft ontworpen het volgende: van een eenvoudige stoel, tot een fauteuil, een tafel, een kast, een kledingkast, een plank, een keukenmeubel gebruikt als scheidingswanden, een directiebureau, een schoolbureau, een boekenkast, een bar, tot een kruk en barkruk, een naaikast, een tijdschriftenrek, een draaibare telefoonhouder, een bed, een lamp, een brievenbus, een kampeer tent, een traphuis ... alles wat hij aanraakte werd een kunstwerk dat zowel een enorme artistieke als ook een sociale waarde had.